

והאללים נסעה את אברם. ששהוא בירדי הקריב את בנו יחידו אליו. ואיוב לא נתן לו ולא מסר לו כלום, ולא נאמר לו. אבל נמסר ביד המקטרג בדין של מקדוש ברוך הוא. שההוא עוזר את המCTRג עליו מה שהוא לא רצה. שהרי בכל זמן בא המקטרג והוא לעורר על בני אדם, ובאן מקדוש ברוך הוא עוזר אותו עליון, שפטות (איוב א) השמת לבך על עבדי איוב. אבל סוד עמוק עלה איזה.

פתח ואמר (בראשית כב) ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי הארץ מנחה לה. ויהי מקץ ימים, סוד הוא. מקץ ימים ולא מקץ ימים. דקה לקץ הימין, וכבר לקץ הימין. וכבר פרשנו, שפטות דניאל יט) ואתה לך לקץ. אמר הקדוש ברוך הוא לדניאל, ואתה לך לקץ. אמר לו, לאיזה קץ? לך קץ הימים או לך הימים? עד שאמר לו, לך הימין.

ועל זה פחר דוד, שפטות (החלים לט) הוזענני ה' קצץ. או לך הימים, או לך הימין. ובאן מה כתוב? ויהי מקץ ימים, ולא מקץ ימים. ומפני כן לא התקפל קרבענו. שהרי מהצד לאחר קיה הפל. בא וראה מה כתוב, (בראשית ד) והכל הביא גם היא. מהו גם הוא? לרבות הפל זה בזה. מקרבען כלו והעקר שלו היה למקדוש ברוך הוא, ונתן מחלוקת לאחד לאחר, כמו שנאמר ומחלוקת. וכן, העקר עשה מקץ ימים, וננתן חלק למקדוש ברוך הוא, ועל זה נדקה הוא וקרבענו.

באיזוב מה כתוב? (איוב א) ובלכו בנו ועשו משטה וגנו. וככתוב ויהי כי הקיפו ימי המשטה. וככתוב ושלחו וקרווא לשולשת המשטה. וככתוב ושלחו וקרווא לשולשת אחיותיהם לאכול ולשתות

דכתייב באברהם (בראשית כב) והאללים נסעה את אברם. דאייה בידיה אקריב לבריה ייחידי לא גביה. ואיוב לא יhib ליה ולא מסר ליה כלום. ולא אתמר ליה, אבל אתמסר בידא דמקטרג, בדין דקדושא בריך הוא. דאייה לא תער לה הוא מקטרג לא גביה, מה דאייה לא בעא. דהא בכל זמנה אתה ההוא מקטרג לא תער על בני נשא, והכא קדושא בריך הוא לא תער לא גביה, דכתייב, (איוב א) השמת לבך על עבדי איוב. אבל רוזא עמיקה היה.

פתח ואמר (בראשית ד) ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי הארץ מנחה לי'. ויהי מקץ ימים, רוזא היה, מקץ ימים, ולא מקץ ימים. וקה דקה לך ימין, וכבר לך לך. אמר אוקימנא, דכתייב, (דניאל יט) ואתה לך לך. אמר קדושא בריך הוא לדניאל ואתה לך לך. אמר ליה, לאן לך, לך הימים או לך הימין, עד דאמר ליה לך הימין.

ועל דא דחיל דוד, דכתייב, (מהלט לט) הוזענני יי' קצץ. או לך הימים, או לך הימין. והכא מה כתיב, ויהי מקץ ימים ולא מקץ ימים. וגבני כי לא אתקבל קרבניה דהא מסטרא אחרא הויה כלא.

הא חזי מה כתיב, (בראשית ד) ותקבל הביא גם הוא. מי גם הביא גם קרבנא כלא ועקרא דיליה הויה לקידושא ברכך. קרבנא כלא ועקרא דיליה הויה לקידושא ברכך הו, ויהיב חולקיה לסטרא אחרא, כמה דעת אמר ומחלוקת. וכן, עקרא עבד מקץ ימים, ויהיב חולקא לקודשא בריך הוא, ועל דא אתקח אהיה וקרבעניה.

באיזוב מה כתיב, (איוב א) ובלכו בנו ועשוי משטה וגנו. וככתוב ויהי כי הקיפו ימי המשטה. וככתוב ושלחו וקרווא לשולשת אחיותיהם לאכול ולשתות

אחיותיהם לאכל ולישותם עמם. שזו הערך לאחד אחר. ואמר בך הקريب עלות, ועולה הוא צבר, ולא נקבה, ועולה למטה, ומרקון לא הקريب לכלל אותו כמו שאיריך.

ובא ראה, אם היה נומן חלק בכלם, המקטרג לא היה יכול לו לבסוף. ואם אמר, מודיע הרע לו התקדוש ברוך הוא? אלא, מפני שגרם לכטוט האור ולהעלמו, והוא לא הקريب קרבן אחרazon בו אחרים, אלא עולה, שעולה למעלה, ועל זה בטוב, בכה יעשה איזוב כל הימים. שאלו הצד אחר היה נזון בחלקו, היה עובר מעלה המקדש ומஸלך ממנה, הצד מקדשה היה עולה למעלה.

אבל הוא לא רצה שייננו אחרים מקרבונו, והסיר עצמו ממנה. מניין לנו? שכחוב (איוב) וסר מרע. ועל זה הקريب פמיד עולה, שהריה עולה לא נהנה ממנה הצד الآخر לעולם. ומפני כן, כל מה שנטול לבסוף, ממנה נטול. ועל זה איזוב גרם לכטוט בערלה על ברית הקויים, שלא היה מסלך ממנה. ומפני בן התקדוש ברוך הוא עזר את המקטרג ההוא, שכחוב המשפט לפק על עבדי איזוב.

בא וראה, כאשר רצה התקדוש ברוך הוא להתחדר בהם בישראל במצרים, לא עמלה להם השעה, מפני שרערלה מכסה האור עד זמן שהמקטרג ההוא היה לוקח את שלו מאיזוב, ועל זה צוחה לו התקדוש ברוך הוא לאכל את אותו פסח בחפazon, עד שהצד לאחר ההור התעסק בו באיזוב, וצוחה להעביר ערלה מהם, ואנו התאחד התקדוש ברוך הוא בישראל, והצד קארה נפרד מן הקדשה, והתעסק בו באיזוב

עםם, אך איה עקרה לסטרא אחרת. ולבתור אקריב עלות, ועולה איה דבר, ולא נוקבא, וסלקה לעילא, וקרבנא לא קרייב לא כללא ליה בדקא יאות.

וְהִיא חַזִּי, אֶלָּמְלָא חִוְלָקָא יְהֵב לְכֹלָא, מַקְטַרְגָּא לֹא יְכִיל לִיה לְבַתָּר, וְאֵי תִּימָא אֲמָאֵי אֲבָאֵישׁ לִיה קְדֵשָׁא בָּרוּךְ הוּא. אֶלָּא, בְּגִין דְּגִירִים לְכִסְיָא נְהֹרָא וְלְאַתְחַפְּיָא, וְאֵיה לֹא קָרִיב קָרְבָּנָא אַחֲרָא, לְאַתְזָנָא בֵּיה אַחֲרַנִּין, אֶלָּא עֲוָלָה, דְּסָלָקָא לעילא, וְעַל דָּא בְּתִיב, בְּכָה יַעֲשֵׂה אַיּוֹב כָּל הַיְמִים, דְּאֶלָּמְלָא סְטָרָא אַחֲרָא אַתְזָנָת בְּחוֹלָקָא, אַתְעַבָּר מַעַל מַקְדֵשָׁא וְאַסְתָּלָק מְנִיה, וְסְטָרָא דַקְדּוֹשָׁה הָוה סְלִיק לעילא לעילא.

אֶבֶל אֵיה לֹא בַּעֲא דְאַתְהָנִי אַחֲרָא מַקְרָבָנִיה, וְאַעֲדֵי גְּרָמִיה מְנִיה. מְנָא לָן. דְכִתְבֵּי, (איוב וְסָר מַרְעָא. וְעַל דָּא קָרִיב תְּדִיר עֲוָלָה, דָהָא עֲוָלָה לֹא אַתְהָנִי מְנִיה סְטָרָא אַחֲרָא לְעַלְמִין. וּבְגִין בָּה, כָּל מָה דָגְטִיל לְבַתָּר, מְדִידִיה נְטִיל. וְעַל דָּא אַיּוֹב גָּרִים לְחַפְּיָא עַרְלָה עַל בְּרִית קִיִּמָא, דָלָא הָוה אַעֲדֵי מְנִיה. וּבְגִין בָּה קְדֵשָׁא בָּרִיךְ הוּא אַתְעַר לְהָהוּא מַקְטַרְגָּא, דְכִתְבֵּי הַשְּׁמַת לְבָה עַל עַבְדֵי אַיּוֹב.

הִיא חַזִּי, בְּדַבָּא (דף קפ"ב ע"א) קְדֵשָׁא בָּרוּךְ הוּא לְאַתְהָדָא בְּהוּ בִּשְׂרָאֵל בְּמִצְרָיִם, לֹא קִיִּמָא שְׁעַתָּא. בְּגִין דְעַרְלָה חַפְּיָא נְהֹרָא, עד זְמָנָא דְהָהוּא מַקְטַרְגָּא הָוה נְטִיל דִילִיה מַאֲיּוֹב, וְעַל דָא פְקִיד לִיה קְדֵשָׁא בָּרוּךְ הוּא לְמִיכְלָה לְהָהוּא פֵסֶח בְּבַהֲילָו, עד דְהָהוּא סְטָרָא אַחֲרָא אַשְׁפָדָל בֵּיה בָּאַיּוֹב, וְפִקְיד לְאַתְעַבָּרָא עַרְלָה מְנִיהוּ, וּכְדִין אַתְאָחָד קְדֵשָׁא בָּרוּךְ הוּא בִּשְׂרָאֵל, וְהָהוּא סְטָרָא אַחֲרָא אַתְפְּרָשׁ מִן קְדֵשָׁא, וְאַשְׁפָדָל בֵּיה